

Arrest

nr. 52 923 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2010 waarbij aan verzoeker het visum gezinshereniging geweigerd wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANWALLEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in Turkije in het huwelijk met G.M., van Belgische nationaliteit.

Op 13 oktober 2009 geeft het parket van de procureur des Konings te Kortrijk een negatief advies inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 26 oktober 2009 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 15 april 2010 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 2 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

Commentaar: Op 15/04/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S. A., geboren op 01/03/1974, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, M. G., geboren op 20/05/1955, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 23/09/2009 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

Overwegende dat er tussen betrokkenen een leeftijdsverschil bestaat van 19 jaar, wat we toch eerder groot kunnen noemen.

Overwegende dat het gezien de Turkse tradities en gebruiken eerder opmerkelijk te noemen valt dat een jonge man huwt met een oudere, reeds meermaals gescheiden, vrouw.

Mevrouw was driemaal eerder gehuwd. Zij huwde een eerste maal met de heer C. J. (52.02.24 357-29) op 18/11/1972. Dit huwelijk hield stand tot 22/05/1978. Er werden twee kinderen uit dit huwelijk geboren: S. en D..

Mevrouw huwde een tweede maal met de heer V. R. (60.12.15 039-79). Dit huwelijk duurde van 14/12/1984 tot 01/08/2000. Er werden drie kinderen uit dit huwelijk geboren: C., W. en R.,

Mevrouw huwde een derde maal met de heer S. E. (78.04.24 515-43), van Servische origine, op 26/07/2002. De scheiding werd officieel op 17/06/2008, Mijnheer S. regulariseerde zijn verblijf in België op basis van zijn huwelijk met mevrouw M. en verkreeg hierdoor ook de Belgische nationaliteit op 19/04/2007. Vier maanden later werd de samenwoning met mevrouw M. beëindigd en op 04/08/2008, amper twee maanden na zijn scheiding, trad hij in het huwelijk met S. A., van Servische nationaliteit. Mevrouw S. A. verkreeg ondertussen een visum gezinshereniging en verblijft reeds in België.

Overwegende dat op de Belgische diplomatieke post een interview werd afgenomen met de heer S. A..

Overwegende dat hieruit de volgende elementen aan het licht kwamen:

Betrokkenen zouden volgens de heer S. in het Engels communiceren. De ambassade merkt echter op dat de heer S. zou verklaard hebben het Engels machtig te zijn maar toen er werd getracht het interview in het Engels af te nemen hij maar een zeer beperkte kennis van de taal bleek te hebben. De heer S. verklaarde daarenboven dat zijn echtgenote geen Turks spreekt. De vraag kan dan ook gesteld op welke wijze betrokkenen communiceren.

Volgens de heer S. leerden betrokkenen elkaar kennen in juli 2009 in Mersin. Amper enkele maanden later traden betrokkenen reeds in het huwelijk.

Mijnheer kan maar zeer weinig persoonlijke informatie omtrent zijn echtgenote verstrekken. Zo kent hij de namen van haar broers en zussen bijvoorbeeld niet, noch haar lievelingseten of haar favoriete artiesten.

Volgens mijnheer S. zou mevrouw geen werk hebben.

Mevrouw zou geen speciale huwelijkskledij hebben gedragen, noch werden er speciale cadeau's gegeven.

Mijnheer zou verklaard hebben dat mevrouw reeds tweemaal eerder gehuwd zou zijn en dat ze vijf kinderen zou hebben: W., R., L., C. en D., In werkelijkheid was mevrouw reeds driemaal gehuwd en heten haar kinderen W., R., C., D. en S.

Overwegende de Belgische diplomatieke post te Ankara reeds op 14/09/2009 een dossier overmaakte aan Buitenlandse Zaken met betrekking tot het voorgenomen huwelijk tussen mevrouw M. en de heer S..

Overwegende dat dit dossier de volgende elementen bevatte:

Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben in mei 2009.
Mevrouw M. zou op 21 juli 2009 naar Turkije gereisd zijn om mijnheer S. te ontmoeten en zou toen beslist hebben met hem te huwen.
Betrokkenen zouden elkaar niet goed kennen en er niet in geslaagd zijn een vragenlijst over elkaar in te vullen.
Mijnheer zou een zeer beperkte kennis van het Engels hebben.
Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 19 jaar.
Mevrouw M. scheidde pas in juni 2008 en heeft vijf kinderen.
De Belgische diplomatieke post uit zijn twijfels omtrent dit huwelijk.
Overwegende dat Buitenlandse Zaken op basis van hogervermelde elementen op 02/09/2009 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Brussel met de vraag advies te verlenen met betrekking het voorgenomen huwelijk;
Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:
De vaststelling dat een zeer korte kennismakingsperiode aan het huwelijk is voorafgegaan. Zo blijkt dat ze mekaar leren kennen hebben via het internet en elkaar in de loop van de maand 2009 voor het eerst gezien hebben via de webcam. Op 21/07/2009 is mevrouw M. voor de eerste maal afgereisd naar Turkije alwaar ze S. A. voor het eerst lijfelijk ontmoette. Onmiddellijk werd beslist om met elkaar te huwden en werden de nodige schikkingen getroffen. Uiteindelijk huwden ze op 23/09/2009.
De vaststelling dat er een groot leeftijdsverschil is. M. G. is maar liefst 19 jaar ouder.
De vaststelling dat M. G. en S. A. bijzonder weinig afweten van elkaar en elkaars achtergrond. Zo kan geen van beide de vragenlijst die de ambassade hen ter beschikking stelde invullen, weet mijnheer S. niet waar zijn echtgenote geboren is, noch kent hij alle namen van haar kinderen en ouders en weet hij niet of ze broers en zussen heeft. Mevrouw M. weet niet welke studies mijnheer volgde, hoe haar schoonouders heten, hoe oud de ouders, broers en zussen van haar echtgenoot zijn en hoe de getuige van haar partner heet.
De vaststelling dat ze moeilijk met elkaar kunnen communiceren nu blijkt dat ze onder elkaar Engels zouden spreken terwijl S. A. maar weinig Engels zou kunnen.
De vaststelling dat de huwelijksplechtigheid in het Turks werd voltrokken zonder de aanwezigheid van een tolk waardoor M. G. niet eens begreep wat er gezegd en gevraagd werd.
De vaststelling dat de precaire financiële situatie geen solide basis vormt voor een duurzame relatie. Zo blijkt uit het politioneel onderzoek dat S. A. werkloos is en geen enkele bron van inkomsten heeft, wat maakt dat hij volledig ten laste zal vallen van mevrouw M. Dit terwijl mevrouw M. vijf kinderen heeft en in collectieve schuldbemiddeling zit, moet zien rond te komen met een werkloosheidsuitkering van hooguit 960 euro per maand.
Het parket adviseert dan ook ongunstig en geen erkenning te willen verlenen aan voormelde buitenlandse huwelijksakte.
Dit huwelijk opent dan ook niet het recht op gezinshereniging.
Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008.;
Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.
(...)
Motivatie
Wettelijke referenties: Art. 40 ter
(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM + art. 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten + art. 22 G.W.: RECHT OP EERBIEDIGING VAN PRIVÉ-, FAMILIE- EN GEZINSLEVEN en RECHT TE HUWEN

Doordat het recht op een gezinsleven en een huwelijk gegarandeerd wordt door artikel 12 van het EVRM + art. 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Volgens de Minister van Justitie moeten meerdere indicatoren aanwezig zijn vooraleer sprake kan zijn van een ernstige aanduiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd. Eén element is absoluut onvoldoende, (omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk) (STUK 5)

Terwijl verzoeker ook recht heeft op een huwelijk. De oprechte intentie om een huwelijk aan te gaan wordt echter ten onrechte in twijfel getrokken. De argumentatie is onvoldoende om van een schijnhuwelijk te spreken. De voorliggende gegevens tonen aan dat een verblijfsrechtelijk voordeel niet de huwelijksreden was. Verzoeker wenst een gezinsleven uit te bouwen met L. M., waarmee hij sinds meer dan 1 jaar een relatie heeft. Zij bellen elkaar, mailen, staan samen op facebook en L. M. reist regelmatig naar Turkije. (STUKKEN 8 en 9) Verzoeker en L. M. moeten minstens de kans krijgen om samen te leven en hun oprechte intenties te bewijzen. Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan verzoeker geenszins het recht wordt ontzegd om te huwen, hij is reeds gehuwd in Turkije. Bij beslissing van 2 september 2010 werd evenwel beslist dat het huwelijk van verzoeker niet kan worden erkend in België.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt verwerende partij op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit dit artikel niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. Artikel 8.2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8.1. vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Een schijnhuwelijk is duidelijk in strijd met de openbare orde en de bestreden beslissing is proportioneel met het beoogde doel, met name het vrijwaren van de openbare orde. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM. De artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Tot slot merkt verwerende partij op dat enkel het werkelijke huwelijk wordt beschermd en niet het huwelijk dat een schijnhuwelijk uitmaakt. Overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State kunnen de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.

2.1.3. In de repliekmemorie zet verzoeker uiteen dat hij ook recht heeft op een huwelijk dat wordt erkend in België, geboorteland van zijn echtgenote, en dat ook zijn echtgenote recht heeft op erkenning van haar huwelijk en samenlevingsintenties. Verzoeker verwijst naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 8 november 2005 waarin de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een Zweedse huwelijksakte over te schrijven ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wijst er ook op dat, om toepassing te maken van het begrip wetsontduiking, er sprake moet zijn van frauduleuze bedoelingen, *quod non in casu*. Verzoeker meent dat de voorliggende gegevens aantonen dat een verblijfsrechtelijk voordeel niet de huwelijksreden was. Verzoeker stelt dat het politieverhoor dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing niet als zwaarwichtig kan worden beschouwd, in hoofde van zijn echtgenote was deze ondervraging vernederend en dit roept veel vragen op over de kwaliteit van het politieverlag.

2.1.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: BUPO) en van artikel 22 van de Grondwet.

2.1.4.1. De artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO houden het recht in om te huwen. Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 23 september 2009 in het huwelijk is getreden met zijn partner, kan hij de schending van deze artikelen niet meer dienstig invoeren.

Waar verzoeker in de repliekmemoire aanvoert dat hij op basis van deze artikelen ook het “recht” heeft op een huwelijk dat erkend wordt in België, kan hij niet gevolgd worden. Deze verdragsartikelen houden het recht om te huwen in, maar schrijven niet voor dat een huwelijk gesloten in het land van de ene huwelijkspartner automatisch erkend moet worden in het land van de andere huwelijkspartner. Verzoeker dient hiertoe de voorgeschreven procedures te volgen, wat *in casu* is gebeurd. De omstandigheid dat het visum gezinshereniging aan verzoeker geweigerd wordt, kan niet beschouwd worden als een weigering voor hem om in het huwelijk te treden.

Verzoeker voert tevens aan dat “ook zijn echtgenote, L.M., heeft recht op erkenning van haar huwelijk en intenties om een samenleving op te starten in haar geboorteland België”. De Raad wijst in dit verband op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet die stelt dat: “De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.” Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name verzoeker en heeft geen uitstaans met zijn echtgenote. Verzoeker kan in het middel dat gericht is tegen een beslissing die in zijn hoofde is genomen, bijgevolg geen elementen aanvoeren die zouden gelden in hoofde van zijn Belgische echtgenote.

2.1.4.2. Waar verzoeker in het eerste middel en in de repliekmemoire kritiek lijkt te uiten op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 26 oktober 2009 om de huwelijksakte te erkennen, en verwijst naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, wijst de Raad erop dat tegen deze beslissing een beroep openstond bij de burgerlijke rechtbank en dat het niet aan de Raad toekomt om hierover uitspraak te doen.

2.1.4.3. Verzoeker voert aan dat er “meerdere indicatoren” aanwezig moeten zijn om te spreken van een schijnhuwelijk en dat “één element absoluut onvoldoende” is, volgens hem is dit enige element het leeftijdsverschil tussen hem en zijn echtgenote.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris meer dan één element opsomt om te besluiten dat er sprake is van een schijnhuwelijk, dat dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent, dat verzoeker zich bijgevolg niet kan beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat het visum gezinshereniging geweigerd wordt.

In de bestreden beslissing wordt immers gewezen op het leeftijdsverschil, het feit dat het huwelijk ingaat tegen de Turkse gebruiken en tradities, dat verzoekers echtgenote reeds driemaal eerder gehuwd was, dat verzoeker geen Engels spreekt en zijn echtgenote geen Turks zodat de vraag rijst hoe ze communiceren, dat het huwelijk plaatsvond amper enkele maanden na de eerste kennismaking, dat verzoeker weinig persoonlijke informatie kan verstrekken omtrent zijn echtgenote, dat er geen huwelijkskledij was en geen cadeaus, dat verzoeker niet op de hoogte was van het precieze aantal voorgaande huwelijken van zijn echtgenote en van de namen van haar kinderen, dat de Belgische diplomatieke post te Ankara zijn twijfels uitte over het huwelijk, dat het parket op vraag van de FOD Buitenlandse Zaken een onderzoek instelde inzake het toen nog voorgenomen huwelijk, dat het parket op basis van feitelijke elementen opgesomd in de bestreden beslissing ongunstig adviseerde en geen erkenning wilde geven aan de buitenlandse huwelijksakte.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er slechts één element wordt opgesomd dat zou wijzen op een schijnhuwelijk.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat “deze argumentatie” onvoldoende is om van een schijnhuwelijk te spreken en dat de “voorliggende gegevens” aantonen dat een verblijfsrechtelijk voordeel niet de huwelijksreden was. Verzoeker gaat niet in op de elementen die worden opgesomd in de bestreden beslissing en die hierboven beknopt worden weergegeven. De loutere bewering dat “deze argumentatie onvoldoende” is, volstaat niet om aan te tonen dat deze niet redelijk of correct is of niet gebruikt kan worden. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat de elementen opgesomd in de bestreden beslissing daarop steunen. De omstandigheid dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar bellen, mailen en “samen op facebook (staan)” en dat zijn echtgenote regelmatig naar Turkije reist, doet hieraan geen afbreuk.

2.1.4.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een echtgenote heeft van Belgische nationaliteit, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. Verzoeker maakt niet aannemelijk het onmogelijk zou zijn voor het koppel om hun gezinsleven in zijn land van herkomst uit te oefenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

De schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

2.1.4.5. Waar verzoeker ten slotte in de repliekmemoire aanvoert dat de manier waarop zijn echtgenote werd ondervraagd een schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing namelijk de weigering van het visum gezinshereniging. De echtgenote van verzoeker kan, indien zij haar twijfels heeft bij het politieverslag, een klacht wegens valsheid indienen volgens de daartoe geëigende procedure. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede en derde middel aan die luiden als volgt:

"Motivatieplicht CGVS - schending van artikel 6 EVRM: GEBREKKIGE MOTIVERING Schending van artikel 14 EVRM: VERBOD VAN DISCRIMINATIE

Doordat de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, de zware beslissing genomen heeft om de rechtsgeldigheid van het huwelijk, zonder ernstige argumenten in twijfel te trekken. De Gemachtigde van de Minister beroept zich hiertoe op art. 146bis B.W.: de intentie van minstens 1 van de echtgenoten is kennelijk niet gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde.

2.2.1.

De Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid beroept zich op het feit dat een jonge Turk (36 jaar) trouwt met een gescheiden, werkloze vrouw met 5 kinderen van 'maar liefst' 19 jaar ouder (55 jaar), in een Turkse plechtigheid, zonder speciale huwelijkskledij of cadeaus, met wie hij in het Engels communiceert.

Terwijl uit het geheel van omstandigheden niet blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Uit de aangehaalde feiten en documenten blijkt het de facto bestaan van nauwe persoonlijke banden tussen verzoeker en L. M., dit is familie- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. (T. WUYTS, "Gezinsleven toont oprechte wil tot huwen aan", noot onder Cass. 8 februari 2008, T. Fam. 2008, 164-170)

Terwijl artikel 14 EVRM uitdrukkelijk verzekert dat eenieder het genot heeft van de rechten en vrijheden van het Verdrag 'zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status'.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker het slachtoffer is van discriminatie, evenals zijn echtgenote mevrouw L. M.. Niet in het minst leeftijds- en geslachtsdiscriminatie aangezien een huwelijk onwaarschijnlijk lijkt omdat een 55-jarige vrouw huwt met een 36-jarig man ...

De echtgenote van verzoeker is meermaals getrouwd. Mevrouw L. M. is 2x gehuwd met een man van Belgische nationaliteit en 1x met een man van Servische origine. De huwelijken duurden ongeveer 6 jaar en waren echt. E. S., haar 3^e man was 23 jaar jonger dan de echtgenote van verzoeker. (STUK 12) (Hun huwelijk is niet nietigverklaard geweest.) Het is niet verboden om met een veel jongere man te huwen. Het is niet verboden om meermaals te huwen of uit de echt te scheiden. Het is ook niet verboden om met een vreemdeling (binnenkort Europeaan) te trouwen.

L. M. heeft veel vrienden met een vreemde nationaliteit. (STUK 11)

Dat de 3^e man van mevrouw L. M. hertrouwd is met S. A., die een visum gezinshereniging kreeg, doet hier niets ter zake.

Verzoeker en zijn echtgenote kennen voldoende (geschreven en gesproken) Engels om elkaar te begrijpen.

De taal is geen probleem voor hen. Verzoeker leert zijn echtgenote Turks. (STUKKEN 10)

2.2.2.

De Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid beroept zich op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote weinig persoonlijke informatie over elkaar hebben. Zo weet verzoeker bijvoorbeeld niet welk het favoriete eten is van zijn echtgenote, evenals welke favoriete artiest zij heeft en hoe de familieleden van elkaar noemen.

Terwijl mevrouw L. M. zelf niet weet wat haar lievelingseten is. Zij heeft ook geen favoriet artiest. Zij heeft wel degelijk contact met de familie van haar man. (STUKKEN 8) Dat verzoeker of zijn echtgenote niet onmiddellijk op de namen van familieleden komen, is absoluut niet onbegrijpelijk.

2.2.3.

De Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid beroept zich op een schijnhuwelijk. Hij brengt geen ernstige argumentatie aan.

Terwijl het huwelijk van verzoeker met L. M. niet nietigverklaard is door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Het louter vermoeden van een schijnhuwelijk volstaat niet. (Rb. Brussel 25 september 2009) In de omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk (STUK 5), is vermeld dat slechts een combinatie van factoren een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk beoogt. In casu zou slechts het leeftijdsverschil een indicator kunnen zijn, hetgeen wordt betwist, o.m. gezien het discriminatoir karakter ervan.

Dat het tweede en derde middel bijgevolg in al zijn onderdelen ernstig zijn."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM valt, aangezien dit artikel slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging. De politieke rechten die een individu geniet

in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen behoort, vallen niet onder de toepassing van dit artikel.

Verwerende partij stelt verder dat verzoeker niet aantoont in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM zou schenden, want hij geeft niet aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht besliste dat verzoekers visumaanvraag moet worden geweigerd. Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist. Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene en vage beschouwingen, doch bewijst niet dat zijn huwelijk er kennelijk op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoeker brengt geen enkel element aan dat kan leiden tot het bewijs dat de bestreden beslissing op verkeerde motieven zou zijn gestoeld.

Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat de concrete kritiek van verzoeker geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker uit immers kritiek op feitelijke vaststellingen, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken. Verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissing werd ten genoegen van recht gemotiveerd.

2.2.3. In de repliekmemorie geeft verzoeker een uiteenzetting waarom hij meent dat artikel 6 van het EVRM wel van toepassing is en herhaalt dat er sprake is van discriminatie op basis van leeftijd en geslacht, ook in hoofde van zijn echtgenote.

2.2.4.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, § 1, derde lid van het WIPR kan *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De Raad blijft echter bevoegd om na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris terecht de afgifte van het visum heeft geweigerd (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of verwerende partij hierbij zorgvuldig en op redelijke wijze te werk is gegaan.

In de mate waarin hierbij aan de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van verzoeker strekt er toe aan te tonen dat het bestuur zijn

huwelijk ten onrechte als schijnhuwelijk heeft beschouwd en noopt de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het BW, moet worden gesteld dat uit artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum 'gezinshereniging' verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoeker legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept, in België rechtsgeldig is. Verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoeker zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoeker kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. De uiteenzetting van verzoeker dat het huwelijk wel is gericht op het tot stand brengen van een levensgemeenschap, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad stelt vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen

uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris immers op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en geeft zowel ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift, als in de repliekmemoorie een toelichting waarbij hij poogt aan te tonen dat uit de voorgelegde stukken naar aanleiding van zijn visumaanvraag, alsmede uit stukken die hij in bijlage bij het verzoekschrift voegt, wel degelijk blijkt dat zijn huwelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom het visum gezinshereniging van verzoeker dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. Verzoeker betwist deze gegevens niet, doch poogt er een verantwoording, een verklaring of bijkomende uitleg voor te geven. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de visumaanvraag van verzoeker opnieuw te beoordelen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.4.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij recht heeft op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker aanvoert dat ook zijn echtgenote recht heeft op een eerlijk proces en dat haar politieverhoor niet op correcte wijze geschiedde, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekers echtgenote geen partij is in huidige zaak en vervolgens dat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing namelijk de weigering van het visum gezinshereniging. De echtgenote van verzoekster kan, indien zij haar twijfels heeft bij het politieverslag, een klacht wegens valsheid indienen volgens de daartoe geëigende procedure. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

2.2.4.3. Gelet op het bovenstaande, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat niet kan worden aangenomen dat deze beslissing is ingegeven door discriminatie op grond van leeftijd of geslacht, en gelet op het feit dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet op dienstige wijze wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 14 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het tweede en derde middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Subsidiar

Duurzaam karakter van de relatie: KB 5/7/2010 Vernietigingsarrest Raad van State 26/2/2010 (nr. 201.374)

Doordat de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zich beroept op het feit dat verzoeker zijn echtgenote via internet heeft leren kennen in mei 2009, in juli 2009 zijn echtgenote ontmoette en in september 2009 huwde.

Terwijl het niet ongebruikelijk is dat partners elkaar leren kennen via internet. Bovendien is het ook absoluut niet ongebruikelijk dat een koppel na 5 maanden verkering beslist om te huwen (of samen te wonen) en een werkelijk gezinsleven als gehuwden (of samenwonenden) op te bouwen. Verzoeker is moslim. Binnen de islam is er de normatieve vooronderstelling dat een koppel zijn relatie uitbouwt binnen een huwelijk.

Bovendien zijn er sinds het vernietigingsarrest van de Raad van State van 26/2/2010 (nr. 201374) (STUK 6) nieuwe criteria voor aanvragen tot gezinshereniging vanaf 30/7/2010.

Na het vernietigingsarrest blijft nog enkel het bewijs van een relatie van tenminste 1 jaar vereist, evenals het bewijs dat de partners regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en elkaar 3 maal gezien hebben in het afgelopen jaar. (STUKKEN 8 en 9)

In casu kennen de partners elkaar sinds mei 2009. Zij hebben regelmatig contact. L. M. is al 3 keer naar Turkije geweest en zal binnenkort opnieuw naar haar man in Turkije gaan (STUKKEN 9) Vrienden en kennissen van verzoeker en zijn echtgenote kunnen getuigen van de oprechtheid van de relatie. (STUK 13: verklaring van C. M. te (...))

Voormeld vernietigingsarrest inzake verblijfsaanvragen in het kader van samenwoning, is ondergeschikt toepasselijk op verblijfsaanvragen in het kader van een huwelijkse relatie.

Dat het vierde middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het koninklijk besluit waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op het bewijs van het duurzame en stabiele karakter van een relatie van partners in een duurzame relatie. Dit koninklijk besluit heeft evenwel geen betrekking op vreemdelingen die zich beroepen op hun huwelijk teneinde een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

2.3.3. In de repliekmemoire stelt verzoeker dat zijn uiteenzetting niet vaag en algemeen is, integendeel. Hij meent dat hij afdoende aantoonde dat de bestreden beslissing ongegrond is en dat het verwerende partij is die zich op vage en algemene argumenten baseert (leeftijd, communicatie). Waar verwerende partij er in haar verweer op wijst dat de Raad enkel een legaliteitscontrole uitoefent, merkt verzoeker op dat zijn betoog een feitenuiteenzetting dient te bevatten en moet worden opgebouwd vanuit een middel, namelijk het aangeven van de geschonden rechtsregel en de wijze waarop die geschonden is. Inzake het arrest van de Raad van State merkt verzoeker op dat dit *mutatis mutandis* toepasselijk is op verblijfsaanvragen in het kader van een huwelijkse relatie, wat de criteria betreft om een duurzame relatie te bewijzen.

2.3.4. Verzoeker voert de schending aan van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker duidt niet aan welk artikel van dit koninklijk besluit hij geschonden acht. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Bij gebreke van concrete aanduiding van de rechtsregel is het vierde middel onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker een visum heeft aangevraagd in het kader van gezinshereniging na een huwelijk. De rechtsregels die voor deze procedure van toepassing zijn, werden toegepast. Er diende geen rekening te worden gehouden met wetsbepalingen die in andere gevallen van toepassing zijn. Mocht verzoeker menen dat hij voldoet aan criteria die van toepassing zijn inzake een duurzame en stabiele relatie, dient hij de daartoe geëigende aanvraag in te dienen.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET